

Подавач: Юридика особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited»

MEADOW OFFICE STONEROWS LANE
SASHTOYER WAY
CHESHIREFIELD
DERBYSHIRE
S43 0HE

регістраційний No. 02868213

повноважного представника (у тому числі директора)
компанії «Vuldi (UK) Limited»

Мороз Дмитра Анатолійовича

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

(повторне)

щодо офіційного тлумачення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України (справа про обставини, звільнені від доказування в адміністративному судочинстві) (первинно дане конституційне звернення направлено Конституційному Суду України електронною поштою 25.06.2014 року зі скріпленням електронним цифровим підписом фізичної особи-підписанта)

(подається разом із додатками, додані документи, у тому числі копії, засвідчені, на кожній сторінці, згідно п. 5.27 Національного стандарту України ДСТУ 4163-2003 "Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації", затвердженого наказом Держспоживстандарту України № 55 від 07.04.2003 р., відміткою про засвідчення копії документа, яка (відмітка) складається зі слів "Згідно з оригіналом" або «Оригінал роздруківки», директор компанії «Vuldi (UK) Limited» Мороз Д.А., особистим підписом Мороза Д.А., дати засвідчення, з відтиском печатки компанії «Vuldi (UK) Limited» (попередня назва: компанія «Vuldi Limited»), наявність печатки юридичної особи не є обов'язковою і за законодавством Великої Британії і, вже, і за законодавством України - нещодавно ухваленим Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення порядку відкриття бізнесу» до законів України, зокрема, Господарського кодексу України, унормована відсутність обов'язку юридичної особи мати та застосовувати і своїй діяльності печатку; копії судових рішень, які роздруковані з Єдиного державного реєстру судових рішень, були роздруковані за інтернет посиланнями, наведеними в нижньому лівому куті кожної сторінки кожного судового рішення; Копія листа Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № _____ - 2 двосторонніх арк.; Примірник первинного конституційного звернення компанії «Vuldi (UK) Limited» від 01.06.2014 року щодо офіційного тлумачення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України (справа про обставини, звільнені від доказування в адміністративному судочинстві) - 16 двосторонніх арк.; Копія засвідченого 16.06.2014 року Посольством Великобританії в Україні витягу з відповідного реєстру Великобританії щодо, зокрема, існування компанії Vuldi (UK) Limited, дати останнього внесення змін стосовно цієї компанії до вказаного реєстру та про посадових осіб компанії - 2 арк.; Копія сторінок паспорта громадянина України Мороза Д.А. - 1 двосторонній арк.; Копія сторінок службового паспорта СРСР, виданого Міністерством закордонних справ УРСР Морозу Д.А. - 1 двосторонній арк.; Копія сторінок закордонного паспорта СРСР, виданого Морозу Д.А. - 1 арк.; Нотаріально засвідчені копії легалізованих та належним чином перекладених Свідцтва про реєстрацію компанії «Vuldi (UK) Limited» та повідомлення Регистратора компаній Англії та Уельсу про зміну назви компанії «Vuldi Limited» на «Vuldi (UK) Limited» - 5 двосторонніх арк.; Копія легалізованого та належним чином перекладеного рішення загальних зборів акціонерів компанії «Vuldi (UK) Limited» стосовно надання Д. Морозу всіх повноважень представляти компанію в Україні - 3 двосторонніх арк.; Копія легалізованого та належним чином перекладеного Річного звіту компанії «Vuldi (UK) Limited» - 15 двосторонніх арк.; Копія легалізованого та належним чином перекладеного Установчого договору (Заявки на реєстрацію) компанії «Vuldi (UK) Limited» - 5 двосторонніх арк.; Роздруківка статей 11, 72, 195, 223, 229, 255 Кодексу адміністративного судочинства України - 7 арк.; Дві роздруківки листа Вишого адміністративного суду України від 14.11.2012 року № 2379/12/13-12 «Щодо застосування статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України» - 3 двосторонніх арк.; Копія ухвали Вишого адміністративного суду України від 08.07.2013 року в провадженні цього суду № _____ (справа № _____) - 2 арк.; Копія ухвали апеляційного адміністративного суду від 05.02.2014 року в справі № _____ - 4 арк.; Копія ухвали Вишого адміністративного суду України від 11.03.2014 року в справі № _____, провадження ВАСУ № _____ - 2 арк.; Копія ухвали апеляційного адміністративного суду від 17.07.2013 року в справі № _____ - 4 арк.; Копія ухвали апеляційного адміністративного суду від 02.09.2013 року в справі № _____ - 3 арк.; Роздруківка з

3.

1. Листом Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № _____ копія якого додається до даного конституційного звернення, було повернуто конституційне звернення юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited» від 01.06.2014 року щодо офіційного тлумачення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України (справа про обставини, звільнені від доказування в адміністративному судочинстві) - примірник звернення від 01.06.2014 року також прикладається до даного конституційного звернення.

Правомірність висновків, викладених у вказанному листі Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № _____ компанією «Vuldi (UK) Limited» не визнається; ця незгода може бути оскаржена компанією «Vuldi (UK) Limited» до самого ж Конституційного Суду України в порядку, встановленому пунктом 6 параграфу 10 Регламенту Конституційного Суду України, а також в порядку адміністративного судочинства до Окружного адміністративного суду міста _____ та далі – до міжнародних судових інстанцій.

Проте, я, принаймні на даному етапі, не бажаю втягуватися в ще одну конфліктну ситуацію, одже, а також, аби і не зволікати із розглядом надважливого питання, яке предметом даного та вищевказаного від 01.06.2014 року конституційних звернень, компанія «Vuldi (UK) Limited» терміново підготувала та подає до Конституційного Суду України дане повторне конституційне звернення.

2. Перш ніж перейти до викладення власне даного конституційного звернення, необхідно, вважаю, дати пояснення, об'єднані в одному документі із власне конституційним зверненням, стосовно обставин на підтвердження права фізичної особи-підписанта даного конституційного звернення на таке підписання.

Як видно із доданих до даного звернення належним чином легалізованих та перекладених Річного Звіту та Установчого договору (Заявки на реєстрацію) юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited» на даний час я є директором цієї компанії; мої повноваження одноособово звертатись до будь-кого від імені цієї юридичної особи її статутними документами, якими є виключно Установчий договір – не обмежені.

Як впливає із вищевказаного Річного звіту компанії «Vuldi (UK) Limited» його документи були подані до Реєстраційної палати Великобританії, належним чином зареєстровані останньою та є відкритими для ознайомлення на її сайті, звідки і були отримані державним нотаріусом цієї країни. Отже, вказаний Річний звіт є аналогом встановленої законодавством України реєстраційної картки, відомості з якої оприлюднюються в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців України.

Також, доданим до даного звернення, у копії, листом Посольства Великої Британії в Україні від 16.06.2014 року, підписаного уповноваженим консульським працівником Посольства, про, зокрема, існування компанії Vuldi (UK) Limited, дати останнього внесення змін стосовно цієї компанії до реєстру компаній Великої Британії та про посадових осіб компанії, підтверджується, що згідно даних державного реєстратора компаній з обмеженою відповідальністю Великої Британії Companies House я, Д. Мороз (ім'я в паспортах Союзу Радянських Соціалістичних Республік - копії паспортів прикладаються до даного конституційного звернення: Дмитрій Мороз), громадянин України, дата народження: 15.09.1970, зареєстрований за адресою: _____ є одноособовим директором компанії «Vuldi (UK) Limited» з моменту створення компанії у Великобританії 02.11.1993 року.

- Як викладено у вказанному листі Посольства Великобританії в Україні від 16.06.2014 року:
- Функції державного реєстратора компаній з обмеженою відповідальністю («limited companies») Великої Британії Companies House (можливим є переклад на українську як «Реєстраційна палата») становить, зокрема: державна реєстрація утворення та припинення компаній з обмеженою відповідальністю; перевірка та зберігання інформації про компанії згідно до Закону про компанії та відповідного законодавства; розкриття та доведення зазначеної інформації до громадськості.
 - Державний реєстратор здійснює також певні делеговані функції Державного секретаря.
 - Здійснюючи підтримання та адміністрування публічного реєстру компаній державний реєстратор зберігає особисту інформацію, яка підпадає під визначення публічних та непублічних даних.
 - Державний реєстратор управляє, підтримує та захищає всю інформацію у відповідності із діючим законодавством Великої Британії.

Крім того, у вищевказаному доданому до даного конституційного звернення Річному Звіті компанії «Vuldi (UK) Limited» міститься копія нотаріального звіту державного нотаріуса Великобританії, яким були засвідчені копії, в подальшому належним чином легалізованих та перекладених, документів, що містять копії офіційно прийнятих та зареєстрованих державним Реєстратором компаній Великобританії (та розмішених у аналогу Єдиного Державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців України відповідному реєстрі компаній Великої Британії) документів про зміну даних Дмитрія Мороза, _____ як директора компанії «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний No. 02868213:

4.

дивитись на вхідну штрих-кодovu наклейку Державного реєстратора/ Реєстраційної палати Великої Британії № *A04JTSAN* A17 133 від 09/03/2011 року в правому верхньому куті форми CH01 «Зміна даних директора».

Як видно із вищезазначеного листа Посольства Великої Британії в Україні від 16.06.2014 року *останні зміни* стосовно компанії «Vuldi (UK) Limited» державним реєстратором компаній з обмеженою відповідальністю Великої Британії Companies House були зареєстровані **25.03.2011**, а саме:

AC92 наказ суду – відновлення;

AD01 зареєстрований офіс змінено 25/03/2011 з

CH01 деталі (частина даних про) директора змінено/Дмитрій Мороз/ 28/02/2011;

CH03 деталі (частина даних про) секретаря змінено/

Отже, урахувуючи прикладений до даного конституційного звернення засвідчену копію належним чином легалізованого та перекладеного пакету документів, отриманого державним нотаріусом Великої Британії з офіційного реєстру компаній Великої Британії, стосовно юридичної особи Великої Британії компаній «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний No. 02868213, то слід дійти висновку, що вказані листи Посольства Великої Британії в Україні свідчать, що *будь-яких змін* державним реєстратором компаній з обмеженою відповідальністю Великої Британії Companies House стосовно компанії Vuldi Clothing Limited *після 25.03.2011 - не реєструвалося, а отже всі документи, отримані державним нотаріусом Великої Британії за результатами пошуку в офіційних документах, які зберігаються в Будівлю Компаній Великої Британії, є чинними і станом на дату звернення до Конституційного Суду України із даним конституційним зверненням.*

Інших документів, ніж вказана форма CH01 (прийнята Реєстратором компаній/ Реєстраційною палатою Великої Британії 09.03.2011 та зареєстрована ним 25.03.2011), на підтвердження тієї обставини, хто саме є керівником юридичної особи Великої Британії компаній «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний No.

у реєстрі компаній цієї країни станом на дату підписання даного конституційного звернення - просто не може бути, оскільки як видно із всіх вищеперелічених у даному зверненні документах, виданих компетентними органами Великої Британії, останні зміни у вказаному реєстрі компаній цієї країни стосовно компаній «Vuldi (UK) Limited» відбулися саме 25.03.2011 року, отже, *вказана форма CH01 від 28.02.2011 року, прийнята Реєстратором компаній/ Реєстраційною палатою Великої Британії 09.03.2011 та зареєстрована ним 25.03.2011, є чинною і досі.*

Отже, із огляду на документи, які знаходяться у вищевказаному Річному звіті можна вважати доведеною ту обставину, що я є представником органу управління (керівником) подавача даного конституційного звернення, якого (представника органу управління) визначено відповідно до закону статутном, положенням чи іншим установчим документом подавача.

Також, як видно із доданої до даного звернення засвідченої копії належним чином легалізованого та перекладеного акту компанії «Vuldi (UK) Limited» - рішення її загальних зборів від 18.05.2000 року, я наділений повноваженнями приймати будь-які рішення та здійснювати будь-які дії, підписувати будь-які документи від імені компанії «Vuldi (UK) Limited», а також представляти її інтереси у всіх справах, без будь-яких обмежень.

На підставі фактично тих самих документів, які додано до даного конституційного звернення на підтвердження повноважень особи-підписанта звернення, Конституційним Судом України вже було постановлено ухвалу Конституційного Суду України № 45-у/2013 від 03.10.2013 року в справі КСУ № 2-36/2013.

Що ж до можливих посилань на відомості з наявному у вищезазначеному нотаріальному звіті державного нотаріуса Великої Британії повідомлення Реєстраційної палати, що компанію «Vuldi (UK) Limited» було викреслено з реєстру відповідно до Розділу 652 (5) Закону про компанії від 1985 року 05/06/2002 року та припинено 11.06.2002 року, то – в даному випадку, вказаний акт - рішення загальних зборів акціонерів компаній «Vuldi (UK) Limited» від 18.05.2000 року – не можна вважати припиненим, оскільки в тому самому нотаріальному звіті міститься і належним чином легалізоване та перекладене рішення компетентного суду Великої Британії від 23.03.2011 року у справі компанії «Vuldi (UK) Limited» до Реєстратора компаній (Реєстраційної палати) Великої Британії, з якого (рішення) видно, що у рішенні був даний наказ Вищого Суду підрозділу Суду Лорд-канцлера Суду Компаній Сполученого Королівства від 23.03.2011 року рішення Реєстратора компаній (Реєстраційної палати) від 05.06.2002 року, про викреслення компанії «Vuldi (UK) Limited» з Реєстру компаній Великої Британії, та від 11.06.2002 року, про припинення компанії «Vuldi (UK) Limited» - *були скасовані як неправомірні, а Реєстратору компаній наказано: поновити назву компанії Vuldi (UK) Limited» у Реєстрі компаній та дозволити існування компанії «Vuldi (UK) Limited» «таким чином, ніби її назва не викреслювалася з реєстру.».*

Отже, компанія «Vuldi (UK) Limited» в даний час продовжує свою діяльність таким чином, наче компанія не викреслювалась із Реєстру компаній Великої Британії та не вважалася такою, що була припиненою. Відповідно до цього, є чинним на даний час і вищевказаний адміністративний акт компанії

6.

Для спростування преюдиційних обставин, передбачених частиною першою статті 72 КАС України, учасник адміністративного процесу, який ці обставини заперечує, повинен подати суду належні та допустимі докази. Ці докази повинні бути оцінені судом, що розглядає справу, у загальному порядку за правилами статті 86 КАС України.

При цьому суди також повинні враховувати вимоги частин четвертої та п'ятої статті 11 КАС України щодо необхідності офіційного з'ясування всіх обставин справи і у відповідних випадках витребувати ті докази, яких, на думку суду, не вистачає для належного встановлення обставин у справі, що розглядається. Якщо суд дійде висновку про те, що обставини у справі, що розглядається, є інакшими, ніж установлені під час розгляду іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи, то справу належить вирішити відповідно до тих обставин, які встановлені безпосередньо судом, який розглядає справу.

Водночас особливістю преюдиційних обставин, передбачених частиною четвертою статті 72 КАС України, є їх обов'язковість для суду, що розглядає справу.

Як уже зазначалося, частиною четвертою статті 72 КАС України встановлено, що вирок суду в кримінальній справі або постанова суду у справі про адміністративний проступок, які набрали законної сили, є обов'язковими для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок або постанова суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою.

Диспозиція наведеної правової норми, на відміну від норми частини першої статті 72 КАС України, прямо вказує на те, що обов'язковими для суду, який розглядає справу, є вирок суду в кримінальній справі або постанова суду у справі про адміністративний проступок.

Разом із тим розглядувана норма встановлює межі обов'язковості зазначених різновидів судових рішень для адміністративного суду, що розглядає конкретну адміністративну справу.

Така обов'язковість поширюється лише на те питання, чи мало місце певне діяння та чи вчинене воно особою, щодо якої постановлено відповідний вирок або прийнято постанову.

Отже, обов'язковими для врахування адміністративним судом є факти, наведені у вирокі в кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки, дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі.

Водночас правова кваліфікація діяння особи, наведена у вирокі в кримінальній справі або постанові про адміністративний проступок (тобто застосування тих чи інших правових норм до відповідної поведінки), не є обов'язковою для адміністративного суду.

Це стосується також і правової кваліфікації, наведеної у чинних рішеннях судів в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі.

Відповідно висновки інших судів щодо правомірності чи протиправності дій особи, поведінка якої є предметом розгляду в адміністративній справі, не є обов'язковими для адміністративного суду, який таку справу розглядає.

Висновки та оцінки іншого суду щодо правомірності поведінки особи, її винуватості у вчиненні правопорушення тощо не позбавляють адміністративний суд, який розглядає по суті справу, предмет якої пов'язаний із відповідними діями цієї особи, права надати їм власну оцінку.

Наприклад, установлення у справі про адміністративний проступок вини бухгалтера юридичної особи у неправильному веденні бухгалтерського обліку певних активів не означає, що адміністративний суд на цій лише підставі повинен визнати вчиненим податкове правопорушення щодо правильності обчислення і сплати податку на прибуток за операціями зі спірними активами. У цьому разі суд повинен урахувати, що предметом розгляду у справі про адміністративний проступок є правильність ведення бухгалтерського, а не податкового обліку, і самостійно аналізувати всі обставини відповідної справи щодо наявності порушень податкового законодавства.

Аналогічно наявність у судовому рішенні в іншій адміністративній справі висновків щодо неправомірності позицій, викладених в акті податкової перевірки, не може бути беззастережною підставою для визнання протиправними податкових повідомлень-рішень про визначення грошових зобов'язань через установлені контролюючим органом порушення податкового законодавства.

Таким чином, адміністративний суд під час розгляду конкретної справи на підставі встановлених ним обставин (у тому числі з урахуванням преюдиційних обставин) повинен самостійно кваліфікувати поведінку особи і дійти власних висновків щодо правомірності такої поведінки з відповідним застосуванням необхідних матеріально-правових норм.

Крім того, обов'язковість преюдиційних обставин, передбачена частиною четвертою статті 72 КАС України, відповідно до буквального тлумачення зазначеної норми поширюється лише на обставини, встановлені безпосередньо: 1) або вирокі у кримінальній справі; 2) або постановою про адміністративний проступок. Відповідно обставини, установлені в інших процесуальних актах у кримінальних справах чи справах про адміністративні проступки (наприклад, у постанові про закриття кримінальної справи), не можуть розглядатися як обов'язкові відповідно до частини четвертої статті 72 КАС України.

7.

Також судам варто враховувати, що норма частини четвертої статті 72 КАС України поширюється лише на особу, щодо якої постановлено відповідний вирок або прийнято постанову. Тому обов'язковими є лише обставини щодо безпосередньо цієї особи (засудженого (виправданого) або притягнутого (не притягнутого) до адміністративної відповідальності), а не щодо інших осіб. Наприклад, не можна вважати обов'язковими обставини щодо діяння фізичної особи, встановлені під час розгляду справи про її адміністративний проступок, при оцінці правомірності поведінки юридичної особи, працівником (представником) якої була ця фізична особа, якщо йдеться про відповідальність за порушення юридичною особою законодавства, дотримання якого контролюється податковими органами.».

І хоча більшість адміністративних судів України після складання вищепроцитованого листа Вищого адміністративного суду України від 14.11.2012 року № [] (далі – Лист ВАСУ) застосовують положення частини першої статті 72 КАС України саме в розумінні вказаного Листа ВАСУ, проте, виявилось, що і після складання та доведення до відома нижчестоящих адміністративних судів вказаного Листа ВАСУ не всі адміністративні суди дотримуються правової позиції, викладеної у вказаному Листі ВАСУ, більше того, сам Вищий адміністративний суд України, діючи у складі колегії 5 суддів в одній із адміністративних справ, відкинув посилання заявника на вищевказаний в даному зверненні Лист ВАСУ, стверджуючи при цьому, що «лист Вищого адміністративного суду України від 14.11.2012 року № [] ... не є судовою практикою...» (ухвала Вищого адміністративного суду України від 08.07.2013 року в провадженні цього суду № [] - справа № []).

В даному конституційному зверненні наводиться достатній перелік судових рішень адміністративних судів, які свідчать про неоднозначне застосування адміністративними судами положень частини першої статті 72 КАС України вже після складання та доведення до відома адміністративних судів вказаного Листа ВАСУ.

Актуальність даного конституційного звернення підсилюється й тим, що законодавство України взагалі не містить ані визначення ані критеріїв для цього визначення такого широко вживаного правового поняття, зокрема й в господарському судочинстві, як «преюдиція».

Відтак, з'ясування та визначення вищевказаного надважливого та, як вбачається, навмисно заплутаного певними суддями, зокрема господарських судів України, питання преюдиції та обов'язковості урахування в конкретних судових справах обставин, встановлених в судових рішеннях по інших судових справах, потребує, таким чином, свого якнайшвидшого вирішення шляхом офіційного тлумачення частини першої статті 72 КАС України, яка (стаття) має вже давно усталену редакцію.

4. Як видно із доданих до даного конституційного звернення лише деяких з можливих судових рішень адміністративних судів, відкритих для ознайомлення в Єдиному державному реєстрі судових рішень України, адміністративні суди неоднозначно застосовують у своїй практиці положення частини першої статті 72 КАС України.

Так, наприклад:

А) [] апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 05.02.2014 року в справі № [] зазначає наступне: «Колегія суддів вважає правильним посилання суду першої інстанції на позицію Вищого адміністративного суду України, викладену в Інформаційному листі № [] від 14.11.2012 стосовно того, що передбачене частиною першої статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ. Для спростування преюдиційних обставин, передбачених частиною першою статті 72 КАС України, учасник адміністративного процесу, який ці обставини заперечує, повинен подати суду належні та допустимі докази. Ці докази повинні бути оцінені судом, що розглядає справу, у загальному порядку за правилами статті 86 КАС України. При цьому суди також повинні враховувати вимоги частин четвертої та п'ятої статті 11 КАС України щодо необхідності офіційного з'ясування всіх обставин справи і у відповідних випадках витребувати ті докази, яких, на думку суду, не вистачає для належного встановлення обставин у справі, що розглядається. Якщо суд дійде висновку про те, що обставини у справі, що розглядається, є інакшими, ніж установлені під час розгляду іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи, то справу належить вирішити відповідно до тих обставин, які встановлені безпосередньо судом, який розглядає справу.

8.

Колегія суддів погоджує висновок суду першої інстанції, що відповідач Спеціалізована державна податкова інспекція з обслуговування великих платників у м. Міжрегіонального головного управління Міндоходів не зазначив будь-яких інших обставин, які б свідчили про неправомірність заявленої позивачем до бюджетного відшкодування суми у розмірі [] рівень».

Тобто, процитованим [] апеляційний суд погоджується з тлумаченням частини першої статті 72 КАС України, яке (тлумачення) викладене у вищевказанному Листі ВАСУ, та вважає, що обставини, які зазначені в іншому судовому рішенні та звільнені від доказування відповідно до частини першої статті 72 КАС України, можуть бути спростовані під час судового розгляду в іншій судовій справі.

Як видно з прикладеної до даного конституційного звернення ухвали ВАСУ від 11.03.2014 року ухвала [] ААС від 05.02.2014 року в справі № [] : чинною.

Окрім того, варто зазначити, що в ухвалі від 05.02.2014 року в справі № [] апеляційний адміністративний суд посилається на судові рішення в справі № [] сторони у якій, як видно із прикладеної до даного звернення ухвали [] апеляційного адміністративного суду від 17.07.2013 року в справі № [] є тотожними до позивача та відповідача 1 у справі № []

При цьому, вказаний апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 05.02.2014 року в справі № [] вважає, що відповідач 1, який був відповідачем й у справі № [] Зув вправі при розгляді справи № [] подавати докази на спростування обставин, встановлених в судових рішеннях в справі № [] тобто оспорювати ці обставини.

Б) [] апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 02.09.2013 року в справі № [] стверджує, що: «Так, звільнення від доказування з підстав установлення преюдиційних обставин в іншому судовому рішенні, передбачене частиною першою статті 72 КАС України, варто розуміти так, що учасники адміністративного процесу не зобов'язані повторно доказувати ті обставини, які були встановлені чинним судовим рішенням в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі, якщо в цій справі брали участь особи, щодо яких відповідні обставини встановлені.

Водночас передбачене частиною першої статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ.

Якщо суд дійде висновку про те, що обставини у справі, що розглядається, є інакшими, ніж установлені під час розгляду іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи, то справу належить вирішити відповідно до тих обставин, які встановлені безпосередньо судом, який розглядає справу.

Відповідно висновки інших судів щодо правомірності чи протиправності дій особи, поведінка якої є предметом розгляду в адміністративній справі, не є обов'язковими для адміністративного суду, який таку справу розглядає.».

Отже, процитованим [] апеляційний адміністративний суд підтримує правову позицію, викладену у вищевказанному Листі ВАСУ.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної ухвали [] ААС від 02.09.2013 року в справі № []

В) Так само, [] окружний адміністративний суд в постанові від 13.06.2013 року в справі [] посилаючись на положення частини першої статті 72 КАС України, вважає, що «обов'язковими для врахування адміністративним судом є [лише- Д.М.] факти, наведені у вирок у кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки, дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі.».

Залишаючи без змін зазначену постанову від 13.06.2013 року [] апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 23.07.2013 року у вказаній справі № [] вказав, також посилаючись на положення частини першої статті 72 КАС України, що «не можна вважати обов'язковими обставини щодо діяння фізичної особи, встановлені під час розгляду справи про її адміністративний проступок, при оцінці правомірності поведінки юридичної особи, працівником (представником) якої була ця фізична особа, якщо йдеться про відповідальність за порушення юридичною особою законодавства, дотримання якого контролюється відповідними органами.».

9.

Отже, адміністративні суди у вказаній адміністративній справі № _____ зиходять із того, що не всі обставини, встановлені судовим рішенням в іншій судовій справі, що набрало законної сили, є обов'язковими для суду, який розглядає нову справу, в якій беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковані з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № _____ в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначених постанови _____ ААС від 13.06.2013 року та ухвали _____ ААС від 23.07.2013 року.

Г) Аналогічної правової позиції, до викладеного у пункті В) даного конституційного звернення, апеляційний адміністративний суд дотримувався й в ухвалі (помилково названій на початку документу постановою) від 14.02.2013 року у справі № _____. У цьому судовому рішенні апеляційний адміністративний суд, посилаючись на частину першу статті 72 КАС України, зазначив також, що існують «межі обов'язковості ... судових рішень для адміністративного суду, що розглядає конкретну адміністративну справу», що «стосується також і правової кваліфікації, наведеної у чинних рішеннях судів в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі».

Як видно з прикладеної до даного звернення ухвали Вишого адміністративного суду України від 15.05.2013 року ухвала _____ ААС від 14.02.2013 року у справі № _____ є чинною.

Г) _____ окружний адміністративний суд в ухвалі від 31.07.2013 року в справі № _____ дотримується наступної точки зору: «Відповідно до частини першої статті 72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Так, звільнення від доказування з підстав установлення преюдиційних обставин в іншому судовому рішенні, передбачене частиною першою статті 72 КАС України, варто розуміти так, що учасники адміністративного процесу не зобов'язані повторно доказувати ті обставини, які були встановлені чинним судовим рішенням в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі, якщо в цій справі брали участь особи, щодо яких відповідні обставини встановлені.

Отже, за змістом частини першої статті 72 КАС України учасники адміністративного процесу звільнені від надання доказів на підтвердження обставин, які встановлені судом при розгляді іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи. Натомість такі учасники мають право посилатися на зміст судового рішення у відповідних справах, що набрало законної сили, в якому відповідні обставини зазначені як установлені.

Водночас передбачене частиною першою статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ.

Для спростування преюдиційних обставин, передбачених частиною першою статті 72 КАС України, учасник адміністративного процесу, який ці обставини заперечує, повинен подати суду належні та допустимі докази. Ці докази повинні бути оцінені судом, що розглядає справу, у загальному порядку за правилами статті 86 КАС України.

При цьому слід враховувати вимоги частин четвертої та п'ятої статті 11 КАС України щодо необхідності офіційного з'ясування всіх обставин справи і у відповідних випадках витребувати ті докази, яких, на думку суду, не вистачає для належного встановлення обставин у справі, що розглядається.

Якщо суд дійде висновку про те, що обставини у справі, що розглядається, є інакшими, ніж установлені під час розгляду іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи, то справу належить вирішити відповідно до тих обставин, які встановлені безпосередньо судом, який розглядає справу.

Вказана позиція висловлена у листі Вишого адміністративного суду України № _____ від 14.11.2012 р.».

В подальшому, за текстом шойнопроцитованої ухвали від 31.07.2013 року адміністративний суд вважає, що при застосуванні в судовій справі положень частини першої статті 72 КАС України сторони у справі не позбавлені права подавати докази, а суд надавати оцінку доказам, які не були предметом дослідження у судовій справі, на встановлені обставини у якій здійснюється посилання при застосуванні статті 72 КАС України.

Варто підкреслити, що зі змісту вказаної ухвали від 31.07.2013 року в справі № _____ видно, що сторони у цій справі № _____ і справі № _____ встановлені обставини у якій міститься посилання в ухвалі від 31.07.2013 року, є тотожними, тобто тими самими.

10.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [REDACTED], цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної ухвали ОАС від 02.09.2013 року в справі № [REDACTED] а про те, що вказана ухвала від 31.07.2013 року оскаржувалась та не набула законної сили.

Д) апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 14.11.2013 року в справі № [REDACTED] а зазначає наступне: «З приводу посилання позивачки на обставину, яка встановлена рішенням районного суду м. [REDACTED] по справі № [REDACTED] від 13.11.2009р., а саме, що ... передача громадянам квартир у власність оформляється свідоцтвом про право власності на квартиру, яке реєструється в органах приватизації і не потребує нотаріального посвідчення, то дана обставина не є такою, що звільняється від доказування, оскільки не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративний суд не повинен сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ. Аналогічної правової позиції дотримується Вищий адміністративний суд України, що викладена в листі № [REDACTED] від 14.11.2012 р. № [REDACTED]».

Як видно з прикладеної до даного конституційного звернення ухвали ВАСУ від 17.12.2013 року ухвала ВААС від 14.11.2014 року в справі № [REDACTED] є чинною.

Е) Окружний адміністративний суд [REDACTED] з ухвали від 11.11.2013 року в справі № [REDACTED] вказує наступне:

«...позивачем не враховано, що оцінка дій податкової інспекції та висновки, які можуть бути встановлені під час розгляду справи № [REDACTED] не є обов'язковими для врахування при вирішенні спору у цій справі, тобто про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень від 27.09.2013 р. № [REDACTED]».

Так, відповідно до частини першої статті 72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Наведеною нормою КАС України встановлені преюдиційні обставини, тобто ті обставини, що встановлені в судовому рішенні, яке набрало законної сили. Зазначені преюдиційні обставини є підставами для звільнення від доказування.

Так, звільнення від доказування з підстав установа преюдиційних обставин в іншому судовому рішенні, передбачене частиною першою статті 72 КАС України, варто розуміти так, що учасники адміністративного процесу не зобов'язані повторно доказувати ті обставини, які були встановлені чинним судовим рішенням в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі, якщо в цій справі брали участь особи, щодо яких відповідні обставини встановлені.

Отже, за змістом частини першої статті 72 КАС України учасники адміністративного процесу звільнені від надання доказів на підтвердження обставин, які встановлені судом при розгляді іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи. Натомість такі учасники мають право посилатися на зміст судового рішення у відповідних справах, що набрало законної сили, в якому відповідні обставини зазначені як установлені.

Водночас передбачене частиною першою статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ.

За таких обставин, наявність у судовому рішенні в іншій адміністративній справі висновків щодо неправомірності позицій, викладених в акті податкової перевірки, не може бути беззастережною підставою для визнання протиправними податкових повідомлень-рішень про визначення грошових зобов'язань через установлені контролюючим органом порушення податкового законодавства.

Таким чином, адміністративний суд під час розгляду конкретної справи на підставі встановлених ним обставин (у тому числі з урахуванням преюдиційних обставин) повинен самостійно кваліфікувати поведінку особи і дійти власних висновків щодо правомірності такої поведінки з відповідним застосуванням необхідних матеріально-правових норм.

Аналогічна позиція викладена в листі Вишого адміністративного суду України від 14.11.2012 р. N [REDACTED]

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [REDACTED] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про

11.

нечинність зазначеної ухвали. ЗАС від 11.11.2013 року в справі № [] да про те, що вказана ухвала від 11.11.2013 року не набула законної сили.

Є) [] окружний адміністративний суд в постанові від 24.09.2012 року в справі № [] посилається на наступне:

«Відповідно до ч. 1 ст. 72 КАС України, обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Такі обставини, (тобто ті, що встановлені в судовому рішенні іншого суду, яке набрало законної сили (ч.1, ч.4 ст.72 КАС України)) є преюдиційними.

Існування такої підстави звільнення від доказування обумовлено тим, що особа, яка мала можливість спростувати ту чи іншу обставину в іншому (адміністративному, цивільному, господарському) процесі і не зробила цього, не може спростувати цю обставину і при розгляді адміністративної справи. Це правило застосовується у разі, якщо всі особи, які беруть участь у справі, брали участь й у справі, у якій було встановлено обставини.

У разі коли при встановленні обставин у вирішеній цивільній, господарській або адміністративній справі не брали участі певні особи, які беруть участь в адміністративній справі, що розглядається судом, то такі особи мають право заперечувати достовірність таких обставин.

Відтак, обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи лише за умови, що в ній беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Якщо ж сторона чи третя особа заперечує проти таких обставин, то суд повинен переконатися у тому, що така сторона чи третя особа брала участь у справі, рішення у якій є преюдиційним (обов'язковим для врахування). У протилежному випадку суд повинен їй надати можливість спростувати такі обставини з посиланням на докази і може не застосовувати правила частини першої статті 72 КАС України.»

Отже, у шойнопроцитованому адміністративний суд виходить із того, що у разі, коли сторона чи третя особа брали участь у справі, рішенням у якій встановлено обставини, які не підлягають, в силу положення частини першої статті 72 КАС України, доказуванню в конкретній адміністративній справі, то таке встановлення є обов'язковим для врахування в цій в конкретній адміністративній справі.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної постанови ЗАС від 24.09.2012 року в справі № [] а про те, що вказана постанова від 24.09.2012 року була оскаржена та не набула законної сили.

Ж) Тотожне до вказанного у пункті Є) даного конституційного звернення [] окружний адміністративний суд зазначив і в постанові від 17.04.2013 року в справі № [] «Відповідно до ч. 1 ст. 72 КАС України, обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Відтак, обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи лише за умови, що в ній беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Якщо ж сторона чи третя особа заперечує проти таких обставин, то суд повинен переконатися у тому, що така сторона чи третя особа брала участь у справі, рішення у якій є преюдиційним (обов'язковим для врахування). У протилежному випадку суд повинен їй надати можливість спростувати такі обставини з посиланням на докази і може не застосовувати правила частини першої статті 72 КАС України.»

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної постанови ЗАС від 17.04.2013 року в справі № [] та про те, що вказана постанова від 17.04.2013 року була оскаржена та не набула законної сили.

З) [] окружний адміністративний суд в постанові від 29.03.2013 року в справі № [] робить наступні висновки:

«Згідно приписів статті 72 КАС України, обставини встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

12.

З урахуванням чого, суд вважає за необхідне зазначити, що преюдиційні факти - це факти, встановлені рішенням чи вироком суду, що набрали законної сили. Преюдиційність ґрунтується на правовій властивості законної сили судового рішення і визначається його суб'єктивними і об'єктивними межами за якими сторонні та інші особи, які брали участь у справі, а також їх правонаступник не можуть знову оспорювати в іншому процесі встановлені судовим рішенням у такій справі правовідносини.

Суб'єктивними межами є те, що в двох справах беруть участь одні й ті самі особи чи їх правонаступники, чи хоча б одна особа, щодо якої встановлено ці обставини. Об'єктивні межі стосуються обставин, встановлених рішенням чи вироком суду.

Преюдиційні обставини не потребують доказування, якщо одночасно виконуються такі умови:

- обставина встановлена судовим рішенням;
- судові рішення набрали законної сили;
- у справі беруть участь ті ж особи, які брали участь у попередній справі.

Принцип загальнообов'язковості судового рішення в цій нормі є конкретизованим, фактично констатуються такі випадки: коли особа, або особи брали участь в одній справі, а потім беруть участь в іншій, то встановлені судом обставини вважаються такими, що не підлягають доказуванню; коли особи не брали участі в попередній судовій справі, то встановлені обставини не мають обов'язкового характеру. Не потребують доказування обставини, встановлені рішенням суду, тобто ті обставини, щодо яких мав місце спір і які були предметом судового розгляду. Преюдиційні обставини є обов'язковими для суду, який розглядає справу, навіть у тому випадку, коли він вважає, що вони встановлені неправильно.»

Тобто, у процитованому адміністративний суд виходить із того, що у випадку, коли особа, або особи брали участь в одній справі, а потім беруть участь в іншій, то встановлені судом обставини вважаються такими, що мають обов'язковий характер як для суду, так і для учасників цієї іншої справи, навіть у тому випадку, коли суд в цій іншій справі вважає, що вказані обставини встановлені неправильно.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруківки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № 815/2036/13-а в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної постанови АС від 29.03.2013 року в справі № _____ та про те, що вказана постанова від 29.03.2013 року була оскаржена та не набула законної сили.

И) Апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 16.04.2014 року в справі № _____ дійшов наступного:

«Апеляційний суд погоджується з судом першої інстанції та зазначає, що на час розгляду справи судом першої інстанції рішення про застосування фінансових санкцій № _____ від 27.04.11 року є чинним, а за відповідачем рахується заборгованість сумі _____ гривень.

Суд першої інстанції вірно не прийняв до уваги заперечення відповідача, оскільки як зазначено у листі Вищого адміністративного суду України від 14.11.2012 року № _____ обов'язковими для врахування адміністративним судом є факти, наведені у вирокі в кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі.

Предметом даної справи є стягнення фінансових санкцій, а тому в цьому випадку обов'язковими для врахування є факти, наведені у постанові адміністративного суду щодо правомірності рішення, на підставі якого ґрунтуються вимоги про стягнення, тобто у постанові Одеського апеляційного адміністративного суду від 19.12.12 року.»

Одночасно, в постанові _____ окружного адміністративного суду від 27.08.2013 року у тій же справі № _____ зазначається, зокрема, таке:

«На підставі зазначеного акту перевірки 27.04.2011 прийнято рішення № _____ про застосування до СТ «_____» штрафних (фінансових) санкцій в сумі _____ гривень (_____ грн. - за продаж слабоалкогольних напоїв неповнолітній особі та _____ за продаж неповнолітній особі тютюнових виробів). Правом на оскарження рішення про застосування фінансових санкцій відповідач скористався, звернувшись до суду про його скасування.

Постановою _____ апеляційного адміністративного суду від 19.12.2012 року (справа № _____) в задоволенні вимог СТ «_____» про скасування рішення № _____ від 27.04.11 р. відмовлено повністю.

Відповідно ч. 1 ст. 72 Кодексу адміністративного судочинства обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Таким чином, на час розгляду справи рішення про застосування фінансових санкцій № _____ від 27.04.11 року є чинним, а за відповідачем рахується заборгованість сумі _____ гривень.

Суд не приймає до уваги заперечення відповідача, оскільки як зазначено у листі Вишого адміністративного суду України від 14.11.2012 р. № [] обов'язковими для врахування адміністративним судом є факти, наведені у вирокі в кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі.

Предметом даної справи є стягнення фінансових санкцій, а тому в цьому випадку обов'язковими для врахування є факти, наведені у постанові адміністративного суду щодо правомірності рішення, на підставі якого ґрунтуються вимоги про стягнення, тобто у постанові [] апеляційного адміністративного суду від 19.12.12.

Спростування факту продажу продавцем магазину СТ [] слабоалкогольного напою та тютюну неповнолітній особі могло б бути преюдиційною обставиною для розгляду адміністративної справи щодо правомірності рішення про застосування фінансових санкцій № [] від 27.04.2011.».

Проте, посилаючись у шойнопроцитованому з ухвали від 16.04.2014 року та постанови від 27.08.2013 року на вказаний у даному зверненні Лист ВАСУ адміністративні суди дійшли, фактично, протилежних до зазначеного листа ВАСУ висновків у застосуванні положень статті 72 КАС України.

Так, адміністративні суди у зазначених ухвалі від 16.04.2014 року та постанові від 27.08.2013 року вважають, що обов'язковим для врахування у вказаній справі № [] є будь-яке судове рішення стосовно накладених адміністративних санкцій, натомість у вищепроцитованому в даному конституційному зверненні Листі ВАСУ йдеться про обов'язковість саме постанови суду у справі про адміністративний проступок, для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалена вказана постанова суду, і лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою.

В зазначеній ухвалі від 16.04.2014 року та постанові від 27.08.2013 року адміністративні суди посилаються на обставини, встановлені в судовій справі № [] про застосування стосовно юридичної особи фінансових санкцій, що не є справою про адміністративний проступок фізичної особи, який (проступок) вважається правопорушенням відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення, і про який йдеться у частині четвертій статті 72 КАС України.

Крім того, вважаючи, що обставини у справі № [] можуть мати періодиціальне значення для справи № [] адміністративні суди в останній не заперечують, що суб'єктний склад сторін у вказаних справах є відмінним: Прокурор [] району [] області в інтересах держави в особі Головного управління Міндоходів у [] області та споживче товариство « [] - у справі № [] Регіональне управління Департаменту контролю за виробництвом та обігом спирту, алкогольних напоїв і тютюнових виробів ДПА України в області та споживче товариство « [] - у справі № [] Відтак, адміністративні суди у справі № [] вважають, що обов'язковість судових рішень в порядку статті 72 КАС України, у тому числі частини першої цієї статті, може мати місце не тільки за участю тих самих сторін як у справі, в якій встановлено певні обставини, так і у справі, в якій ці обставини кваліфікуються за правилом, встановленим частиною першою статті 72 КАС України.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначених ухвали від 16.04.2014 року та постанови від 27.08.2013 року.

1) Також [] апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 22.05.2012 року в справі № [] вказує наступне:

«Відмовляючи у задоволенні позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що підстав для стягнення з відповідача штрафної санкції на суму [] грн., визначеної рішенням ДПІ від 26 серпня 2010 року № [] не має, оскільки судовим рішенням, яке набрало законної сили, встановлена неправомірність застосування цієї штрафної санкції.

Колегія суддів вважає такий висновок суду першої інстанції правильним, оскільки судовим рішенням в адміністративній справі № [] є набрало законної сили, визнаючи незаконним застосування до фізичної особи-підприємця ОСОБА_4 рішення ДПІ від 26.08.2010 року № [] штрафної санкції на суму [] грн. за порушення п.12 ст.3 Закону України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг".

Відповідно до ч.1 ст.72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Згідно ст.255 КАС України постанова або ухвала суду, яка набрала законної сили, є обов'язковою для осіб, які беруть участь у справі, для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України. Обставини, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в одній адміністративній справі не можуть оспороватися в іншій судовій справі за участю тих самих сторін. Оскільки предметом стягнення у даній адміністративній справі є сума, яка визначена неправомірним рішенням ДПІ від 26.08.2010 року № [] неправомірність такого рішення в силу ч.1 ст.71 КАС України не потребує доведенню в рамках даної справи, суд першої інстанції обґрунтовано відмовив ДПІ у задоволенні позовних вимог.».

В свою чергу, постановою [] окружного адміністративного суду від 17.02.2012 року у тій же справі № [] по визнано наступне:
 «Згідно зі ст.255 КАС України постанова або ухвала суду, яка набрала законної сили, є обов'язковою для осіб, які беруть участь у справі, для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України. Обставини, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в одній адміністративній справі не можуть оспороватися в іншій судовій справі за участю тих самих сторін. Відповідно до ч.1 ст.72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Аналізуючи викладене, суд вважає, що факт неправомірності накладення фінансових (штрафних) санкцій встановлений постановою [] окружного адміністративного суду від 27 жовтня 2010 року, яка набрала законної сили, а відтак, підстав для стягнення з фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 штрафу в сумі [] грн. немає.».

Отже, у судовій справі № [] адміністративні суди виходять із того, що із огляду на норму частини другої статті 255 КАС України, якою (нормою) передбачається, що обставини, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в одній адміністративній справі не можуть оспороватися в іншій судовій справі за участю тих самих сторін, частина перша статті 72 КАС України передбачає обов'язковість врахування обставин, які були встановлені по іншій адміністративній справі, в якій брали участь ті самі сторони, тобто ці обставини є обов'язковими для суду, який розглядає цю іншу справу, а також для її учасників.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № [] в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначених ухвали від 22.05.2012 року та постанови від 17.02.2012 року.

Й) [] окружний адміністративний суд в постанові від 08.07.2013 року в справі № [] дійшов наступних висновків:
 «Предметом оскарження в даній справі є постанова про застосування фінансових санкцій від 29.09.2011р. № [] якою до позивача за порушення законодавства про автомобільний транспорт застосовано фінансову санкцію в розмірі [] грн. (а.с. 5). З матеріалів справи вбачається, що вищевказана постанова була підставою для звернення до суду прокурора міста [] області в інтересах держави, в особі Головної державної інспекції на автомобільному транспорті у [] області про стягнення з ФОП ОСОБА_1 фінансової санкції у справі № [] Постановою [] окружного адміністративного суду від 13.02.2012р. № [] (а.с. 43), залишеною без змін ухвалою [] апеляційного адміністративного суду від 05.02.2013р. (а.с. 52), позов прокурора задоволено повністю та стягнуто з ФОП ОСОБА_1 фінансові санкції, в т.ч. і на підставі постанови від 29.09.2011р. № [] Отже, задовольняючи позов у справі № [] судом встановлено правомірність постанови від 29.09.2011р. № [] Відповідно до ч. 1 ст. 72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Зважаючи на те, що обставини щодо правомірності прийняття постанови від 29.09.2011р. № [], яка є предметом оскарження в даній справі, вже були предметом дослідження у справі № [], то вказані обставини, в силу ст.72 КАС України не потребують доказування, а отже позов не підлягає задоволенню.».

15.

При цьому, з вказаної постанови від 08.07.2013 року в справі № _____ видно, що суб'єктний склад сторін у цій справі та справі № _____, на яку міститься посилання в постанові від 08.07.2013 року, є відмінним: фізична особа-підприємець ОСОБА_1 (Позивач) та Управління Укртрансінспекції у _____ області (Відповідач) - у справі № _____ прокурор міста _____ області в інтересах держави, в особі Головної державної інспекції на автомобільному транспорт, у _____ області (Позивач) та ФОП ОСОБА_1 - у справі № _____

Відтак, адміністративний суд у вказаній справі № _____ вважає, що застосування частини першої статті 72 КАС України не ставиться у залежність до обов'язкової участі одних і тих самих осіб як у справі, в якій встановлено певні обставини, так і у справі, в якій ці обставини кваліфікуються за правилом, встановленим частиною першою статті 72 КАС України.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № _____ цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної постанови ГАС від 08.07.2013 року в справі № _____ а про те, що вказана постанова від 08.07.2013 року була оскаржена та не набула законної сили.

Г) Господарський суд _____ області як суд адміністративний в постанові від 25.02.2008 року в справі № _____ зазначає наступне: «Постановою господарського суду _____ області від 20.11.07 в адміністративній справі № _____ за позовом фермерського господарства _____ до відділу містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства _____ районної державної адміністрації про скасування постанови про накладення штрафу за правопорушення в сфері містобудування від 02.08.07 № _____ скасована. Постанова господарського суду _____ області у справі № _____ набрала законної сили. У такій справі господарський суд визнав відсутніми підстави для розрахунку і застосування інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю відділу містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства _____ районної державної адміністрації штрафу у сумі _____ грн. до фермерського господарства _____». Відповідно до ч. 1 ст. 72 Кодексу адміністративного судочинства України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Таким чином обставини, встановлені у справі № _____ не доказуються при розгляді справи № _____ Оскільки постанова інспекції державного архітектурно-будівельного контролю райдержадміністрації, яка входить до відділу містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства, від 02.08.07 № _____ скасована судовим рішенням, то підстави для стягнення із фермерського господарства _____ грн. штрафу за такою постановою у господарського суду при розгляді справи № _____ відсутні.»

Отже, слід дійти висновку, що адміністративний суд у вказаній справі № _____ вважає, що обставини, встановлені адміністративним судом у пов'язаній справі № _____ не підлягають окремому спростуванню в справі № _____ на підставі позовних матеріалів справи № _____ оскільки судові рішення у справі № _____ набуло законної сили і ним встановлені обставини, які не доказуються при розгляді справи № _____

Крім того, адміністративний суд у вказаній справі № _____ застосовує у постанові від 25.02.2008 року частину першу статті 72 КАС України без аналізу тотожності сторін у зазначених справах №№ _____ га

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковки з Єдиного державного реєстра судових рішень України стосовно справи № _____ в цьому реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної постанови ГС від 25.02.2008 року в справі № _____ та про те, що вказана постанова від 25.02.2008 року була оскаржена та не набула законної сили.

К) апеляційний адміністративний суд в постанові від 17.10.2013 року в справі № _____ застосовує положення частини першої статті 72 КАС України наступним чином: «Як вбачається з матеріалів справи, на підтвердження проведення господарських операцій позивачем було подано наступні підтвердуючі документи за взаємовідносинами з ТОВ «_____»: Договір № _____ від 05 квітня 2011 року, Протокол угоди про Договірну ціну збору вихідних даних та погодження проектної документації в експертних службах за Договором № _____ від 05.04.2011 року, Рахунок-фактура № _____ від 21 липня 2011 року, Акт приймання виконаних робіт від 21 липня 2011 року, податкові накладні, а також матеріали і висновки експертиз за проектом «_____»

Разом з тим, ухваюю _____ апеляційного адміністративного суду від 16.08.2012 по справі _____ та _____, яка набрала законної сили, встановлено, що укладені угоди між ТОВ «_____» та _____

постачальниками і покупцями суперечать моральним засадам суспільства, порушують публічний порядок і згідно ст. 228 Цивільного кодексу України і мають ознаки нікчемних.

Крім того, встановлена неможливість фактичного здійснення ТОВ «_____» господарських операцій через відсутність майна та інших матеріальних ресурсів, економічно необхідних для здійснення операцій з купівлі-продажу, відсутність необхідних умов для досягнення результатів економічної діяльності у зв'язку з відсутністю основних фондів, складських приміщень, транспортних засобів, трудових ресурсів; порушення ч. 1 ст. 203, ч. 1 ст. 207, ст. 215, п. 1 ст. 216, ст. 228, ЦК України в частині недодержання вимог зазначених статей в момент вчинення правочинів, які не спрямовані на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ними по правочинах, здійснених ТОВ «_____» з постачальниками та покупцями. Єдиною метою проведення документування фактично не здійснених господарських операцій по отриманню продукції від ТОВ «_____» до його покупців, є отримання податкової вигоди для контрагентів ТОВ «_____», і як наслідок несплата платежів до бюджету.

Відповідно до ч. 1 ст. 72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Відповідно до ч. 5 ст. 254 КАС України постанова або ухвала суду апеляційної чи касаційної інстанції за наслідками перегляду, постанова Верховного Суду України набирають законної сили з моменту проголошення, а якщо їх було прийнято за наслідками розгляду у письмовому провадженні, - через п'ять днів після направлення їх копій особам, які беруть участь у справі.

Відповідно до ст. 124 Конституції України судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Частиною 2 статті 13 Закону «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання усіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України. Обов'язковість урахування (преюдиційність) судових рішень для інших судів визначається процесуальним законом.

Частиною 2 ст. 14 КАС України встановлено, що постанови та ухвали суду в адміністративних справах, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання на всій території України.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 72 КАС України, обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрали законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. З аналізу вищевказаних норм чинного законодавства вбачається, що судові рішення в адміністративних справах, що набрали законної сили, є обов'язковими для врахування і в інших справах, що розглядаються судами, тобто преюдиційними. Після набрання судовим рішенням законної сили сторони не можуть оспорювати встановлені судом обставини.

Враховуючи вищевикладені норми та те, що судове рішення по справі №_____ набрало законної сили та має преюдиційне значення в даній справі, колегія суддів не погоджується з висновком суду першої інстанції про наявність підстав для визнання протиправним та скасування податкового повідомлення-рішення від 25 лютого 2013 року №_____.

В свою чергу, в ухвалі від 16.08.2012 року в справі №_____ апеляційний суд вказує, зокрема, наступне:

«Виходячи із системного аналізу норм чинного законодавства, а також враховуючи те, що ТОВ «_____» основним постачальником ТОВ «_____», колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції про те, що у червні 2011 року перевіркою правомірно встановлено відсутність доказів фактичного отримання ТОВ «_____» товарно-матеріальних цінностей від постачальників та їх подальше відвантаження на адресу контрагентів.

Несплачений підприємствами - покупцями ТОВ «_____» податок на додану вартість, внаслідок неправомірного формування податкового кредиту через укладання нікчемних правочинів, згідно ст.ст. 2, 9 Бюджетного кодексу України є дохідною частиною державного бюджету, власністю держави.

Укладені угоди між ТОВ «_____» та постачальниками і покупцями суперечать моральним засадам суспільства, порушують публічний порядок і згідно ст. 228 Цивільного кодексу України і мають ознаки нікчемних.

Колегія суддів вважає обґрунтованим висновок суду першої інстанції про те, що неможливість фактичного здійснення ТОВ «_____» господарських операцій через відсутність майна та інших матеріальних ресурсів, економічно необхідних для здійснення операцій з купівлі-продажу; відсутність необхідних умов для досягнення результатів економічної діяльності у зв'язку з відсутністю основних фондів, складських приміщень, транспортних засобів, трудових ресурсів; порушення ч. 1 ст. 203, ч. 1 ст. 207, ст. 215, п. 1 ст. 216, ст. 228, ЦК України в частині недодержання вимог зазначених статей в момент вчинення правочинів, які не спрямовані на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ними по правочинах, здійснених ТОВ «_____» з постачальниками та покупцями; єдиною метою проведення документування фактично не

здійснених господарських операцій по отриманню продукції від ТОВ «...» - до його покупців, є отримання податкової вигоди для контрагентів ТОВ «...», і як наслідок несплата платежів до бюджету.

Таким чином, усі операції купівлі-продажу ТОВ «...» не спричиняють реального настання правових наслідків, а отже - мають ознаки нікчемності по ланцюгу до «вигодонабувача».

Отже, перевіркою правомірно встановлено що згідно ст. 203, п.1 та п.2, ст. 215, ч. 1 ст. 216, ст. 228 Цивільного Кодексу України по операціям продажу товарів, робіт послуг встановлено ознаки нікчемності правочинів між ТОВ «...» та ТОВ «...» та підприємствами - покупцями та постачальниками.».

При цьому, з доданих до даного конституційного звернення копій зазначеної ухвали від 17.10.2013 року в справі №... та ухвали від 16.08.2012 року в справі №... на яку (ухвалу) міститься посилання в шойнопроцитованому з ухвали від 17.10.2013 року в справі №... сторони в справах №№... та... є абсолютно різними: Приватне підприємство «...» та... об'єднана державна податкова інспекція області Державної податкової служби в справі №...; Товариство з обмеженою відповідальністю «...» та державна податкова інспекція у... районі області в справі №... Оскільки відповідно до частини першої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України відповідачем в адміністративній справі є саме конкретний орган державної влади, то слід дійти висновку, що... апеляційний суд в справі №... застосовує в зазначеній ухвалі від 16.08.2012 року положення частини першої статті 72 КАС України таким чином, що, із огляду на частину 2 статті 13 Закону «Про судоустрій і статус суддів», всі та будь-які судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання усіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України, а обов'язковість урахування (преюдиційність) цих судових рішень для інших судів визначається процесуальним законом, тобто, у випадку адміністративного судочинства – статтею 72 КАС України.

Як видно з прикладеної до даного звернення роздруковки з Єдиного державного реєстру судових рішень України стосовно справи №... з цього реєстрі відсутні судові рішення, які б свідчили про нечинність зазначеної ухвали від 17.10.2013 року.

5. Таким чином, з вищепроцитованих судових рішень в адміністративних справах впливають наступні розбіжності в застосуванні (неоднозначне застосування) адміністративними судами положень частини першої статті 72 КАС України, зокрема:

1. Умов звільнення учасників адміністративного процесу повторно доказувати обставини, встановлені чинним судовим рішенням в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі, щодо яких відповідні обставини встановлені.
2. Щодо обов'язковості для суду та учасників (та окремо серед них сторін) адміністративного процесу обставин, встановлених в іншій судовій справі, при розгляді конкретної адміністративної справи, можливості спростування цих обставин при розгляді останньої;
3. Наявності необхідного суб'єктного складу осіб, які беруть участь при розгляді конкретної адміністративної справи, в якій застосовуються положення частини першої статті 72 КАС України, у порівнянні з суб'єктним складом осіб, які брали участь у справі, у якій установлені обставини, застосовувані в цій адміністративній справі в порядку частини першої статті 72 КАС України:
 - а) всіх учасників процесу, які є виключно сторонами у справах;
 - б) всіх учасників судового процесу, а не виключно учасників, які є сторонами у справах,
 - в) достатності участі лише будь-якого учасника, який є стороною у справах;
 - г) достатності участі лише будь-якого учасника, у тому числі який не є стороною у справах,
 - д) відсутності обов'язкових вимог щодо наявності вказаного суб'єктного складу.

При розв'язанні питання зазначеного неоднозначного застосування до уваги повинні, вважаю, бути взяті, у їхньому взаємозв'язку, наступні положення законодавства України:

18.

Частиною першою статті 72 КАС України визначено, що обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

В той же час, частиною другою статті 255 КАС України встановлюється, що обставини, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в одній адміністративній справі не можуть оспорюватися в іншій судовій справі за участю тих самих сторін.

В свою чергу, частина четверта статті 72 КАС України унормовано, що вирок суду у кримінальному провадженні або постанова суду у справі про адміністративний проступок, які набрали законної сили, є обов'язковими для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок або постанова суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою.

6. **Порушене у даному конституційному зверненні питання щодо неоднозначного тлумачення адміністративними судами України положень частини першої статті 72 КАС України може призвести до порушення прав юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited» щодо отримання судового захисту у встановлений законом спосіб, а відтак і кореспондуючих матеріальних прав компанії «Vuldi (UK) Limited».**

Так, відповідно до неодноразово сформульованої та усталеної (на підтвердження чого дивитись, наприклад, зміст прикладеного до даного конституційного звернення, у копії, листа Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № _____ правової позиції Конституційного Суду України, «конституційне звернення має бути внесено особою, яка є суб'єктом відповідних конституційних прав і свобод та має підстави стверджувати про їх порушення **або можливість порушення** внаслідок неоднозначного застосування норм Конституції або законів України судами України, іншими органами державної влади, а тому прагне отримати офіційну інтерпретацію норм, які були застосовані при розв'язанні спірних правовідносин з метою забезпечення реалізації чи захисту своїх прав та свобод.» [виділене мною – Д.М.]

Тобто, відповідно до усталеної практики Конституційного Суду України конституційне звернення може бути подане особою, яка не лише є суб'єктом відповідних конституційних прав та свобод, але й має підстави стверджувати про їх порушення **або можливість порушення** внаслідок неоднозначного застосування норм Конституції або законів України судами України, іншими органами державної влади. Зокрема, для виникнення таких підстав особа має бути учасником хоча б одного судового провадження, в якому судом України було застосовано **або може бути чи повинно бути** застосовано положення Конституції України та законів України, які (положення) вже неоднозначно застосовувалися судами України, а відтак, потребують офіційного тлумачення Конституційним Судом України задля отримання офіційної інтерпретації цих неоднозначно застосовуваних норм.

Так, наприклад, в провадженні адміністративних судів України всіх інстанцій на даний час перебувають (див. прикладену роздруковку з Єдиного державного реєстру судових рішень) справи №№ _____ за однією і тією самою позовною заявою до _____ окружного адміністративного суду (копія поданого як останнього екземпляру вказаної позовної заяви прикладається до даного конституційного звернення) юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited» до Реєстраційної служби _____ міського управління юстиції Вінницької області, Комунального підприємства _____ (КП "_____"), третя особа на стороні відповідача: Приватне підприємство «_____», про зобов'язання: здійснити державну реєстрацію права власності на нерухоме майно та вчинити інші дії, із такою, зокрема, позовною вимогою як: «Зобов'язати Відповідачів провести державну реєстрацію права власності на нерухоме майно - нежитлове приміщення магазину за адресою: _____ за Позивачем у даній адміністративній справі – юридичною особою Великобританії компанією «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний No. Великої Британії 02868213.».

Вказана позовна вимога ґрунтується на наступному (узагальнено):

Юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний номер Великої Британії 02868213, є і завжди була одноособовим засновником підприємства _____; останнє в свою чергу, станом і на 23.02.2001 року, було власником нерухомого майна – нежитлового приміщення магазину за адресою: _____ яке належало підприємству _____ на праві власності, що підтверджується доданим до даного конституційного звернення, у копії, договором застави від 27.10.1998 року.

Відповідно до статті 111 ЦК України, у різних її редакціях, майно юридичної особи, яке залишилось після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам.

Ухвалою від 27.06.2003 року (копія додається), про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі Господарського суду міста _____ було постановлено, зокрема: ліквідувати підприємство «_____» як юридичну особу в зв'язку з банкрутством.

Як роз'яснював ще Вищий арбітражний суд України у своїх Роз'ясненнях N 02-5/444 від 18.11.97 «Про деякі питання практики застосування Закону України "Про банкрутство" (частина сьома пункту 50): «у випадку, коли після ліквідації юридичної особи суб'єкта банкрутства будуть виявлені належні їй майнові об'єкти або кошти, справа не може переглядатись за нововиявленими обставинами».

Отже, така ситуація, коли після складення та затвердження судом ліквідаційного балансу юридичної особи – банкрута, буде виявлено майно цієї особи – цілком можлива.

Одноособовим засновником підприємства «_____» завжди була виключно юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited», що підтверджується, зокрема, Статутом підприємства «Валді-Україна».

Відповідно до статті 40 Цивільного кодексу Української РСР, який був чинний на момент постановлення господарським судом вищевказаної ухвали про ліквідацію підприємства «_____» майно, що залишається після задоволення вимог усіх кредиторів ліквідованої кооперативної організації, використовується, якщо інше не встановлено законом, для повернення пайових внесків; решта майна цієї організації, а також майно ліквідованої іншої громадської організації передається їх вищестоящим організаціям, а в разі відсутності таких - відповідному державному органу на загальнокооперативні або громадські потреби.

Згідно частини 7 статті 31 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», в редакції статті і станом на 27.06.2003 р., у разі якщо господарським судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута, майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається власникові або уповноваженому ним органу.

За таких обставин, майно юридичної особи, належне їй та яке було виявлене вже після проведення ліквідації цієї особи, має належати її засновникам.

Отже, можна вважати, що компанія «Vuldi (UK) Limited» ще 27.06.2003 року набула права власності на оспорюванні у даній господарській справі _____ області акції, оскільки відповідно до статті 4 Цивільного кодексу Української РСР, чинного станом на 27.06.2003 року, цивільні права і обов'язки виникають з підстав, передбачених законодавством Союзу РСР і Української РСР, а також з дій громадян і організацій, які хоч і не передбачені законом, але в силу загальних начал і змісту цивільного законодавства породжують цивільні права і обов'язки; відповідно до цього цивільні права і обов'язки виникають, зокрема, внаслідок подій, з якими закон пов'язує настання цивільно-правових наслідків.

Відповідно до статті 329 ЦК України юридична особа публічного права набуває право власності на майно, передане їй у власність, та на майно, набуте нею у власність на підставах, не заборонених законом.

В той же час, в ухвалі від 27.06.2003 року (копія ухвали додається до даного конституційного звернення), про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі Господарського суду міста _____ № _____ зазначається наступне: «призначений на підставі вказаної постанови ліквідатор _____ з результатами роботи ліквідаційної комісії 25.06.2003 року надійслав до суду звіт та ліквідаційний баланс з клопотанням про їх затвердження, оскільки ліквідаційна маса у боржника відсутня і він не спроможний сплатити борг та продовжувати свою діяльність». Також, резолютивною частиною зазначеної ухвали від 27.06.2003 року було вирішено «Затвердити звіт ліквідатора від 25.06.2003 р. та ліквідаційний баланс Підприємства «_____» від 25.06.2003 р.». Отже, шойнопроцитоване адміністративними судами Вінницького регіону, до відсутності яких процесуальним законом віднесений розгляд, по першій та апеляційній інстанціям, вищевказаних справ №№ _____ і які (адміністративні суди Вінницького регіону) є широко відомими в Україні своєю недобросовісністю, цілком може бути використано для протиправної відмови в задоволенні вимог зазначеної позовної заяви, із посиланням на ту обставину, що, мовляв, чинним судовим рішенням, яке набуло законної сили, а саме ухвали в справі господарського суду міста _____ № _____ було встановлено, що станом на момент постановлення цієї ухвали ліквідаційна маса, тобто і будь-яке майно (у тому числі й нежитлове приміщення магазину за адресою: _____ в підприємства _____, засновником якого є компанія «Vuldi (UK) Limited», були відсутні.

Хоча, як бачимо з вищенаведених Роз'яснень N _____ від 18.11.97 «Про деякі питання практики застосування Закону України "Про банкрутство" (п. 50), які (роз'яснення) на момент їх ухвалення мали статус фактично обов'язкових для господарського суду та учасників відповідного судового процесу, такі випадки, коли після складення та затвердження судом ліквідаційного балансу юридичної особи –

суб'єкта банкрутства та/або її ліквідації стають виявленими належні цій особі майнові об'єкти або кошти – є цілком можливою.

Така сама ситуація є наявною й в адміністративній справі № [] за позовом юридичних осіб Великобританії компаній «Vuldi Clothing Limited» та Vuldi (UK) Limited» до: Виконавчого комітету [] міської ради [] області. Державного реєстратора Виконавчого комітету [] міської ради, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору: Публічне акціонерне товариство « [] », про зобов'язання вчинити дії.

В постанові від 31.05.2013 року адміністративного суду першої інстанції ([] окружного адміністративного суду) по справі № [] яка (постанова) залишена без змін ухвалою [] апеляційного адміністративного суду від 25.07.2013 року, зазначається наступне:

«Позивачі звернулися з позовом до Виконавчого комітету [] міської Ради, Державного реєстратора [] районної державної адміністрації, [] районної державної адміністрації (т.І а.с.2-13), в якому просив: - "Зобов'язати Відповідачів скасувати всі дії, вчинені ними, починаючи з 28.11.2000 року, стосовно юридичної особи з ідентифікаційним кодом [] (на даний час ПАТ " []"), у тому числі, про внесення до Єдиного Державного реєстру юридичних осіб та осіб підприємців відомостей про керівника юридичної особи з ідентифікаційним кодом [] (такі дії), що були ухвалені помилково"; - "зобов'язати Відповідачів внести, на підставі поданої фірмою "Vuldi (UK) Limited" реєстраційної картки, зміни до записів Єдиного Державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців щодо юридичної особи з ідентифікаційним кодом []". В послідовному позивачами позовні вимоги були доповнені вимогою "Визнати нечинними всі та будь-які реєстраційні записи, вчинені після 28.11.2000 року у Єдиному Державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців щодо юридичної особи з ідентифікаційним кодом [] (т.І а.с.87-91) та відповідачі Державний реєстратор [] районної державної адміністрації, [] районна державна адміністрація замінені на Державного реєстратора Виконавчого комітету [] міської Ради (т.І а.с.167, 190).

В обґрунтування позову зазначають, що відповідно до договору застави від 22.02.1999 року, укладеного між компанією "Vuldi Clothing Limited" та підприємством " []", юридична особа Великобританії компанія "Vuldi Clothing Limited" є заставоутримувачем контрольного пакету акцій третьої особи - раніше ВАТ " []". Відповідно до "Звіту про реалізацію арештованого майна ДП " [] і підприємства " [] на аукціоні, що відбувся 18.12.2000 року на міжнародній фондовій біржі, та договору № [] про реалізацію арештованого майна на аукціоні, заставлені на користь компанії "Vuldi Clothing Limited" вказані акції було реалізовано при примусовому виконанні рішення Арбітражного суду м [] від 08.08.2000 року у справі № [] про що було укладено договір [] № [] від 18.12.2000 року. Вважають, що примусовий продаж акцій не відповідає вимогам закону, а тому договір № [] про реалізацію арештованого майна на аукціоні, договір [] № [], який укладений за підсумками цього аукціону, є нікчемними, оскільки прямо суперечить нормам законодавства, та не потребує визнання їх такими судом.».

В апеляційній скарзі на вказану постанову від 31.05.2013 року скажники – у тому числі й подавач даного конституційного звернення компанія "Vuldi (UK) Limited" – посилалися на тлумачення положення частини першої статті 72 КАС України саме в розумінні вищевказаного інформаційного листа ВАСУ від 14.11.2012 року № []

На даний час у вказаній справі № [] Вищим адміністративним судом України ухвалою судді цього суду від 16.08.2013 року відкрите касаційне провадження № [] за касаційною скаргою юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi Clothing Limited», юридичної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited» на постанову [] окружного адміністративного суду від 31 травня 2013 року і ухвалу [] апеляційного адміністративного суду від 25 липня 2013 року; витребувано з [] окружного адміністративного суду справу № []

В результативній частині касаційної скарги, за якою відкрите вказане провадження № [] скажниками, в тому числі й подавачем даного конституційного звернення компанію «Vuldi (UK) Limited» порушується питання про, зокрема, наступне:

1. Постанову [] окружного адміністративного суду (суддя [] від 31.05.2013 року про відмову в задоволенні адміністративного позову - скасувати.
2. Ухвалу [] апеляційного адміністративного суду (головуючий суддя [] судді [] від 25.07.2013 року про залишення без задоволення апеляційну скаргу компанії "Vuldi (UK) Limited" та компанії "Vuldi Clothing Limited", а постанову

21.

окружного адміністративного суду від "31" травня 2013 р. без змін - скасувати.

3. Прийняти нову постанову, якою позовні вимоги задовольнити в повному обсязі.

Отже, в зазначеній касаційній скарзі скаржниками ставиться питання про вирішення, в порядку статті 229 КАС України, вказаної адміністративної справи по її суті безпосередньо в суді касаційної інстанції.

Таким чином із всього вищевикладеного у даному конституційному зверненні стосовно адміністративної справи № _____ слід дійти обґрунтованого висновку, що при здійсненні вказаного касаційного провадження № _____ принаймні має, відповідно до процесуального закону, йтися й про застосування у вказаній адміністративній справі положень частини першої статті 72 КАС України, оскільки контрольний пакет акцій ВАТ (ПАТ) «_____» раніше належав підприємству «_____» (що підтверджується прикладеною до даного звернення копією витягу обтяжень в реєстрі рухомого майна), засновником якого є компанія "Vuldi (UK) Limited". Отже, у вказаній справі № _____ також можна очікувати, що, зокрема в разі направлення судом касаційної інстанції зазначеної адміністративної справи № _____: а новий розгляд, що прямо встановлено статтею 223 КАС України, адміністративний суд у вказаній справі при такому новому розгляді може послатися на наявну у справі та вищеприведену у даному конституційному зверненні ухвалу від 27.06.2003 року, про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі господарського суду міста _____.

Варто також нагадати, що що відповідно до статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та практику Європейського Суду з прав людини як джерело права.

Відповідно до усталеної практики та вимог Європейського Суду з прав людини, відображених, зокрема, на його офіційному сайті за Інтернет посиланням <http://appform.echr.coe.int/echrappchecklist/Step4.aspx> (інформація за вказаним посиланням містить визначення національних судів й у перекладі українською мовою) судове провадження у судовій справі в адміністративних судах України завершується постановленням судового рішення Вишого адміністративного суду України, який Європейським Судом з прав людини визначений як кінцева інстанція серед компетентних національних судів в Україні у адміністративному сфолчинстві.

Відтак, у вищевказаній адміністративній справі _____ окружного адміністративного суду № _____ судове провадження мож вважатися завершеним лише постановленням відповідного судового рішення Вишого адміністративного суду України за наслідками відкритого цим судом у вказаній справі № _____ касаційного провадження.

Отже, є всі підстави стверджувати, що у справі № _____, за наслідками відкритого касаційного провадження у ній, **можуть бути порушені** права компанії "Vuldi (UK) Limited", внаслідок такого застосування адміністративними судами у вказаній справі положень частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України, яке є відмінним від вищенаведеного в даному конституційному зверненні застосування цієї норми іншими адміністративними судами.

Крім того, з пінкту 51-го «Практичного посібника щодо прийнятності заяв», розміщеного на сайті Європейського Суду з прав людини за Інтернет посиланням http://www.echr.coe.int/Documents/Admissibility_guide_UKR.pdf вбачається, що практикою цього Суду «Не вимагається, щоб на право, закріплене у Конвенції, обов'язково було формальне посилання у національному провадженні, якщо порушення було зазначене «принаймні, по суті»». Тобто, з процитованого можна зробити обґрунтований висновок, що практикою Європейського Суду з прав людини є повністю унормованим, що незазначення у судовому рішенні про застосування тієї чи іншої норми закону не означає, що суд вдався до застосування цієї норми, шляхом, зокрема, й її незастосування.

У вищевказаній апеляційній скарзі на постанову _____ окружного адміністративного суду від 31.05.2013 року йшлося про застосування у вищевказаній справі № _____ положень частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України; згідно частини першої статті 195 КАС України суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення суду першої інстанції в межах апеляційної скарги. Отже, не можна не дійти висновку, що, фактично, у справі № _____ апеляційним адміністративним судом було застосовано норму частини першої статі 72 КАС України шляхом її (норми) незастосування.

До того ж, в справі № _____ адміністративним судом можуть бути витлумачені як преюдиціальні для вказаної адміністративної справи низка обставин, встановлених рішенням від 03.04.2013 року господарського суду _____ області та постановою від 03.06.2013 року

апеляційного господарського суду в справі № [] за позовом Юридичної особи Великобританії фірми "Vuldi Clothing Limited" до ПАТ "[]", треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору: ПАТ "[]", ТОВ « [] », третя особа, яка заявляє самостійні вимоги на предмет спору Юридична особа Великобританії компанія "Vuldi (UK) Limited», про зобов'язання першого відповідача внести зміни до рахунку в цінних паперах; та за позовом третьої особи, яка заявляє самостійні вимоги на предмет спору, Юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited" до: Публічного акціонерного товариства "[]", Підприємства "[]", треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору: ПАТ "[]", ТОВ "[]" про зобов'язання першого відповідача відкрити новий рахунок в цінних паперах.

Так, наприклад, зазначеним рішенням від 03.04.2013 року в справі № [] було встановлене, зокрема, наступне:

- «Постановою арбітражного суду м. [] від 01.08.2001 р. у справі № [] Підприємство "[]" визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру, строк виконання всіх грошових зобов'язань банкрута визнано таким, що настав; припинено повноваження власника, банкрута та розпорядження його майном з 01.08.2001 р.; скасовано накладені на майно боржника арешти та інші обмеження щодо розпорядження його майном (а. с. 127 - 134 у т. 2).»;
- «на думку господарського суду, станом на дату подання позову до господарського суду, угорська компанія ТОВ "[]" є законним набувачем 3565034 штук акцій ПАТ "[]", а відповідач - ПАТ "[]" правомірно обліковує вказану угорську компанію ТОВ "[]" як власника цінних паперів ПАТ "[]" м. []». Відповідно, вирішуючи по суті будь - який переданий на розгляд спір, господарський суд повинен встановити наявність у особи, яка звернулася з позовом, суб'єктивного права, свободи чи інтересу, на захист якого подано позов та їх порушення, невизнання або оспорювання. Таким чином, враховуючи викладене, господарський суд прийшов до висновку, що ні у позивача, ні у третьої особи, яка заявляє самостійні вимоги на предмет спору, відсутні права на акції ПАТ "[]" у кількості [] штук.»;
- «В обґрунтування своїх прав на акції ПАТ "[]" м. [] ретя особи, яка заявляє самостійні вимоги на предмет спору, зазначає у позовній заяві про права засновника ліквідованого відповідно до ухвали господарського суду м. Києва від 27.06.2003 р. у справі № [] Підприємства "[]" та посилається у зв'язку з цим на ст. 111 ЦК України, відповідно до якої майно юридичної особи, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам, а також на п. 7 ст. 31 Закону України про банкрутство, якою передбачено, що у разі, якщо господарським судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута, майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається власнику або уповноваженому ним органу (а. с. 8, 9 у т. 3). Однак, із зазначеним не можна погодитись, виходячи з того, що як вбачається з мотивувальної частини ухвали господарського суду м. [] від 27.06.2003 р. у справі № [] ліквідаційна маса у боржника - Підприємства "[]" відсутня, він не спроможний сплатити борг перед кредиторами та продовжувати свою діяльність(а. с.126 у т. 2).».

В свою чергу, вказаною постановою від 03.06.2013 року в справі № [] було встановлене, зокрема, наступне:

- «...розміщення акцій ПАТ "[]" Було здійснено угорською компанією ТОВ "[]" підтвердженням права власності на цінні папери у документарній формі є сертифікат, а на цінні папери, випущені у бездокументарній формі, або знеруховлені (тобто переведені з документарної форми у бездокументарну), - виписка з рахунку у цінних паперах; Отже, вказані вище обставини свідчать про те, що єдиним власником цінних паперів, починаючи з 26.06.2001 року виступає ТОВ "[]" судова колегія погоджується із висновком суду першої інстанції стосовно того, що угорська компанія ТОВ "[]" є законним набувачем [] штук акцій ПАТ "[]", а відповідач - ПАТ "[]" правомірно обліковує вказану угорську компанію ТОВ "[]" як власника цінних паперів ПАТ "[]" м. []».
- «посилання представника скаргників на ст. 111 ЦК України, відповідно до якої майно юридичної особи, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам, а також на п. 7 ст. 31 Закону України "Про банкрутство", якою передбачено, що у разі, якщо господарським судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута, майно, що залишилося після

задоволення вимог кредиторів, передається власнику або уповноваженому ним органу, є безпідставним, а тому не приймаються до уваги з врахуванням наступного.»;

- «Як вбачається з мотивувальної частини ухвали господарського суду м. [] від 27.06.2003 р. у справі № [] тіквідаційна маса у боржника - Підприємства [] відсутня, останній не спроможний сплатити борг перед кредиторами та продовжувати свою діяльність (Т.2 а. с. 126).».

Таким чином, правильне застосування положення частини першої статті 72 КАС України, принаймні в частині застосування обставин, встановлених в судових рішеннях господарських судів в справах № [] та № [] безпосередньо стосується позивачів в адміністративній справі № [], у тому числі подавача даного конституційного звернення - компанію «Vuldi (UK) Limited», а отже за даним конституційним зверненням не повинно існувати жодних сумнівів у тому, що неоднозначне застосування адміністративними судами України положень частини першої статті 72 КАС України може, як було показано вище, призвести до порушення конституційних прав компанії «Vuldi (UK) Limited» при розгляді судової справи № [] а також відповідних кореспондуючих майнових прав компанії.

Аналогічне стосується й вищевказаної однієї й тієї самої позовної заяви в справах [] окружного адміністративного суду № [] оскільки можна сподіватися, що, так би мовити, в світі останніх подій в Україні, хоч по одній із вказаних справ зазначену позовну заяву таки буде розглянуто по її суті ухваленням відповідної постанови (див. наприклад прикладені ухвали Вишого адміністративного суду України від 28.01.2014 року та [] апеляційного адміністративного суду від 21.05.2014 року в справі № []

Копії вказаних постанови від 31.05.2013р., ухвали від 25.07.2013 р, ухвали від 16.08.2013 р. в справі № [] та екземпляри вищезазначених апеляційних та касаційних скарг у ній, копії рішення від 03.04.2013 року та постанови від 03.06.2013 року в справі № [] а також копії ухвал від 28.01.2014 року та від 21.05.2014 року в справі № [] прикладаються до даного конституційного звернення. Зазначені копії постанови від 31.05.2013р., ухвали від 25.07.2013 р, ухвали від 16.08.2013 р., рішення від 03.04.2013 р., постанови від 03.06.2013 р., ухвал від 28.01.2014 року та від 21.05.2014 року були роздруковані з Єдиного державного реєстру судових рішень за посиланнями, відповідно:
<http://www.revestr.court.gov.ua/Review/32232142>, <http://www.revestr.court.gov.ua/Review/32620471>,
<http://www.revestr.court.gov.ua/Review/33040006>, <http://www.revestr.court.gov.ua/Review/30504319>,
<http://www.revestr.court.gov.ua/Review/31684459>, <http://www.revestr.court.gov.ua/Review/36992570>,
<http://www.revestr.court.gov.ua/Review/38892433>.

На останок, потрібно підкреслити – із огляду на зміст прикладеного до даного конституційного звернення листа Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № [] – що для мене особисто і як фізичної особи і як органу управління юридичної особи –подавача даного конституційного звернення, в положеннях статей 72, 255 Кодексу адміністративного судочинства України не має ані чого неясного ані чого, щоб потребувало роз'яснення, у тому числі офіційного – мені в цьому питанні і так все ясно.

Проте, із огляду на вишенаведені в даному конституційному зверненні приклади неоднозначного застосування судами України положень частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України ці положення потребують саме офіційного тлумачення Конституційним Судом України, аби уникнути порушення прав компанії «Vuldi (UK) Limited» при розгляді, зокрема, судових справ № [] які (порушення) можуть виникнути внаслідок індивідуального (на власній розсуд) тлумачення адміністративними судами у вказаних судових справах зазначених положень частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України, яке тлумачення може не збігатися з правильним тлумаченням вказаної правової норми іншими адміністративними судами в інших справах тієї самої категорії.

Що ж стосується того що я, як це названо у вищевказанному листі Секретаріату Конституційного Суду України від 20.06.2014 року за № [], формулю[ю] власну версію розуміння змісту цієї норми та порядку її застосування» - то згідно із такою вже усталеною практики Конституційного Суду України таке формулювання Конституційним Судом України визначається саме як: «в аспекті конституційного звернення», тобто така, названа Секретаріатом КСУ в листі від 20.06.2014 року за № [] «власна версія розуміння змісту норми та порядку її застосування» є, відповідно до практики Конституційного Суду України, невід'ємною та необхідною складовою будь якого конституційного звернення.

24.

7. За таких обставин, керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 2, 38, 42, 43, 46, 49, 50, 61, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України»

ПРОШУ:

1. Відкрити провадження у справі Конституційного Суду України за даним конституційним зверненням.
2. Прийняти рішення щодо офіційного тлумачення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України, а саме вирішити, що положення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України, треба розуміти так, що:

учасники адміністративного процесу не зобов'язані повторно доказувати ті обставини, які були встановлені чинним судовим рішенням в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі, якщо в цій справі брали участь особи або особа, щодо яких відповідні обставини встановлені; водночас передбачене частиною першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися адміністративним судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні (за винятком: вироку суду в кримінальній справі або постанові суду у справі про адміністративний проступок, які набрали законної сили, які (вирок та постанова) є обов'язковими для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок або постанова суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою: постанови, що набрала законної сили, в адміністративній справі за участю тих самих сторін); адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях в інших адміністративних, цивільних чи господарських справах (за виключенням: фактів, наведених у вирок в кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки, дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі; обставин, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в адміністративній справі за участю тих самих сторін); для спростування обставин, передбачених частиною першою статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України, учасник адміністративного процесу, який ці обставини заперечує, повинен подати суду належні та допустимі докази і ці докази повинні бути оцінені судом, що розглядає адміністративну справу, у загальному порядку за правилами процесуального закону з урахуванням вимог частин четвертої та п'ятої статті 11 Кодексу адміністративного судочинства України щодо необхідності офіційного з'ясування всіх обставин справи і витребування у відповідних випадках доказів, необхідних на думку суду для належного встановлення обставин у справі, що розглядається; якщо адміністративний суд дійде висновку про те, що обставини у справі, що розглядається, є інакшими, ніж установлені під час розгляду іншої адміністративної, цивільної чи господарської справи (за виключенням: фактів, наведених у вирок в кримінальній справі чи постанові у справі про адміністративний проступок, щодо часу, місця та об'єктивного характеру відповідного діяння тієї особи, правові наслідки, дій чи бездіяльності якої є предметом розгляду в адміністративній справі; обставин, які були встановлені постановою, що набрала законної сили, в адміністративній справі за участю тих самих сторін), то справу належить вирішити відповідно до тих обставин, які встановлені безпосередньо судом, який розглядає справу.

24.06.2013

Д.Мороз

P.S. І на самий останок, вважаю, слід визначитись із тим, що саме розуміється у пункті 5 частини другої статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Дійсно, вказанною нормою зазначеного Закону встановлено, що у конституційному зверненні зазначаються: дані щодо інших документів і матеріалів, на які посилаються суб'єкти права на конституційне звернення (копії цих документів і матеріалів додаються).

Проте:

- по-перше, ця вимога стосується саме документів та матеріалів, на які подавач конституційного звернення посилається на обґрунтування власне конституційного звернення, а не, наприклад, пояснень щодо права фізичної особи підписувати конституційне звернення від імені юридичної особи; такі пояснення та власне конституційне, яке по свої суті є письмовим клопотанням про необхідність офіційного тлумачення Конституції України та законів України, можуть бути об'єднані в одному документі;
- по-друге, вказана вимога має стосуватися лише документів і матеріалів, на які посилається сам суб'єкт права на конституційне звернення, а не тих посилань, які містяться вже в тексті процитованих суб'єктом права на конституційне звернення документів та матеріалів;
- по-третє, вимога пункту 5 частини другої статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України» має бути застосована, як і будь яка правова норма, відповідно до правил конкуренції правових норм при вирішенні колізій між ними з урахуванням ієрархії цих правових норм, а також правила визначення дії норм у часі, просторі та за колом осіб, тобто з запобіганням незастосування закону, який підлягав застосуванню і має вищу юридичну силу. Так, наприклад, у вищевказаному у даному конституційному зверненні первинному конституційному зверненні компанії «Vuldi (UK) Limited» від 01.06.2014 року щодо офіційного тлумачення частини першої статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 72, частини другої статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України (справа про обставини, звільнені від доказування в адміністративному судочинстві) містилося посилання на доручення Президента України Генеральному прокуророві України стосовно протизаконного привласнення чималих майнових активів компанії «Vuldi (UK) Limited» шляхом так званих рейдерських атак «під прикриттям» високопосадових суддів і прокурорів України. Проте, копії самого доручення Президента України компанія «Vuldi (UK) Limited» ніколи не отримувала та взагалі може, із огляду на характер документу, отримати його законним шляхом – тож як же можна було прикласти це доручення, яке має статус документа із обмеженим доступом, до вищевказаного першого конституційного звернення компанії «Vuldi (UK) Limited» від 01.06.2014 року? Слід також урахувати, що цей документ не має безпосереднього відношення до власне письмового клопотання про необхідність офіційного тлумачення Конституції України та законів України, яким (клопотанням) є будь яке конституційне звернення.

Додаток: роздруківка статі 42 Закону України «Про Конституційний Суд України», отримана за інтернет посиланням <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/422/96-вр/page> - 2 двосторонніх арк.

24.06.2013

Д.Мороз

